

Den fattige mannens hustru. : Nykterhetsskrift.

54 F Br. Hustru

Polit. ekon.
Nytt
(Pr.)
o

1878

Den
fattige mannens hustru.

Nytkterhetskrift.

Gefle, E. Roséns förlag.

Pris: 10 öre.

1878

Den fattige mannens hustru.

De, som taga någon kännedom om de arbetande klasserna, kunna omöjligen undgå att blifwa förtrogna med det sorgliga qwädet: "Ack, om ej dryckenskapen wore!" En arm, illa behandlad hustru skall säga dig, att "en bättre man än hennes aldrig fans — då han är nyheter." En annan, "att hon är säker, det han icke skulle skadat ett hår på hennes hufvud — om han varit sig sjelf mächtig — om icke dryckenskapen wore." Och sålunda framwäller ropet af trötta qvinnor med krossade hjertan, ropet af små hungrande barn, som löpa genom landets städer och byar, blandadt med gråt och förbannelse i en sorglig korus: "Ack, om icke dryckenskapen wore! om icke dryckenskapen wore!"

Det är sålunda "dryckenskapen", som kommer den lydige sonen, den älskande mannen, den wänfaste grannen, den fredlige medborgaren, den skicklige arbetaren att ohelga Herrens sabbath och menniskors lagar, att krossa gamla mödrars och förjande hustrurs hjertan; som gör honom till

en förskräckelse för hans egen familj och det grannskap, der han bor; som förlamar den skickliga handen, förslöar det insigtfulla förståndet, undergräfwet och förswagar den en gång kraftiga kroppsbyggnaden, tills den i förtid åldras och blir sjuklig.

Många äro de skäl, som gifwits, och de orsaker, som anförts för att förklara denna stora pestböldes spridning ibland oss. Men efter mycken erfarenhet, som wunnits i de fattiges hem och förhållanden, hafwa wi kommit att tro, att förnämsta felet — och wi säga det med all möjlig ömhet — är att finna hos dem, som mest lida af desß werfningar, nemligen drinkarenas hustrur.

Wi hafwa känt mången man, som drifwits till krogen, emedan han icke funnit ett trefligt och ordnadtt hem att mottaga honom. Nu består i allmänhet, åtminstone i stora städer, den fattige mannens hem af ett enda rum, i hwilket hushållets alla bestyr måste förrättas. Och att hålla detta rum rent och hemtrefligt är ingalunda lätt.

Swarje fattig mans hustru borde kunna twätta, snygga och laga — särskildt det fista. Hon borde wara aftsam, omsorgsfull, wäl hemmastadd i den swåra konsten att hushålla med

det lilla. Till exempel litet penningar eller också litet kött. Wi hafwa ofta öfverraskats att få smaka soppa, som tillredts af någon arbetares hustru utaf några ben med tillsats af några grönsaker och litet mjöl. Hennes man brukade säga, att blotta luften deraf gjorde honom godt, då han kom hem hungrig och uttröttad. Det fanns för honom intet skäl att gå på krogen.

Widare skulle den fattige mannens hustru icke blott weta att göra en sak riktig utan äfwen att göra den i rättan tid. Det borde icke wara några wåta kläder upphängda, som skjuta honom bort från elden och för öfrigt beswära honom; ej något wått nyskuradt golf; inga skrikande barn, hwilka skola twättas och klädas; intet arbete ogjordt, som kunnat göras före hans hemkomst; ingenting, som gör hemmet otrefligt.

En fattig, ung qwinna berättade för mig under tårar, att en aften, då hon varit sysselsatt med litet arbete för sin gamla husfrus räddning, hade hennes man kommit hem litet förr, än han plägar, och innan hon hunnit få allt ordnad och prydligt, såsom han förut varit wan att finna det. Hon blef mycket öfverraskad deraf, och i stället att tala gladt till honom och säga honom, att hon om några ögonblick skulle hafwa det i ordning, frestades hon att utropa med någon otålighet:

"Så tidigt du kommer i afton, Tomas!"

Hennes man svarade i samma ton:

"Om jag kommer för tidigt, kan jag gå igen;" och han gick.

Det var nog sent, innan han åter kom hem denna afton. Han kom aldrig mera tidigt hem. Och ifrån den tiden, sade hon, tycktes allt gå på tof för dem. Detta hade händt några månader efter deras giftermål.

Den fattige mannens hustru borde aldrig gå utom hus på något arbete, om det på något möjligt wis kan undvikas. Allting måste nödvändigt försummas, hwarest detta är fallet. Små barn kunna snarare undwara allt annat, än sina mödrar. Måste hon nödvändigt arbeta åt andra, borde hon söka finna något, som hon kan göra hemma.

Den fattige mannens hustru får icke vara någon lätting, icke någon nyhetskrämerska, som går omkring från hus till hus och pratar i saker, hwilka ej röra henne. Det är förwånande, huru många timmar såkunda förslöfas. Hwilkafel deras män än må hafwa, böra hustrurna aldrig omnämna dem för andra. Wi weta, att det fins tider då det betungade hjertat måste brista ut eller också krossas; men låt det utgjuta sig inför Gud och icke för menniskor. Du skall

knappst hafwa talat mot honom, innan du får ångra det. Du skall icke kunna fördraga, att andra tala illa om honom utan att söka tusen ursäkter till hans försvar. "Han är i alla fall", skall du säga, "ej värre än andra män och ej hälften så dålig som åtskilliga. En ömmare make fans aldrig, om han blott wille hålla sig från krogen, hwilket han kanske hade gjort, om jag blott hade wetat göra hemmet trefligt för honom, då wi först blefwo gista; och om jag wore mera omsorgsfull, än jag är nu, i stället för att stå här och pladdra och tala illa om honom — stackars man!"

En älsklig kristen förklarade en gång, det han trodde, att männen behöfwa alldeles lika mycken wård och uppmärksamhet, som barn, naturligtwis på ett olika sätt. Somliga äro värre att göra i lag än andra, och hwad som behagar den ene, kan misshaga en annan. I allmänhet tål ingen af dem bannor, medan litet munterhet är godt för alla.

"Jäcke banna dem!" utropar någon otålig röst; "det står ej i mensklig förmåga att låta bli det, då mer än halfwa förtjensten lägges på krogen, och allt går på tof och till undergång!"

Arma, pröfwade hustru! Wi weta, att det ej står i mensklig förmåga, men Herren gifwer nåd.

Somliga män tycka om lugnet efter en tung dags arbete. Laga, att de få njuta deraf! Andra blifwa oroliga, om de icke hafwa någon sysselsättning. Skaffa dem sådan! Det fins alltid något att göra i en fattig mans hem — exempelwis en dörr, som ej will gå igen, ett fönster, som ej will gå opp, eller någon stol eller bord som behöfwer lagas; kanske behöfwer en krok eller en spik slås in någonstädes. Och glöm aldrig att tacka honom, då det är gjort!

En del män hafwa ett märkligt anlag för olifartade sysselsättningar. Försök att uppmuntra detta anlag. Wis a intresse för allt som intresserar honom! Grinra aldrig om litet smuts och obehag eller några skräpande bitar. Om det till slut blir af ingen nytta, har det åtminstone tjenat att sysselsätta hans tankar och att hålla honom hemma.

Somliga män älska läsning. Det är alltid ett godt tecken, då detta är fallet. Många män tåla ej att störas af barnen, medan andra tycka om att roa sig med dem. Några älska att gå ut och hemta frisk luft efter dagens arbete. Försök att gå med! Det skall äfwen göra dig godt — under alla händelser skall det afhålla honom från det onda.

Låt din man få det warma hörnet wid eld-

staden! Vär de små att taga fram "pappas" tofflor och passa upp på honom! War ej försumlig i din egen klädsel! Få män skola beklaga, att den snygga klädningen eller kappan medtager en betydlig del af deras förtjenst. Men det är ett underbart behag i det gamla, kärleksfulla leendet och det prydliga håret, äfwen om tid och sorg har röfwat något af det sednares glans och bestänkt det med silfwer.

"Tänk bara", utropade en fattig, hårdt arbetande hustru, "att min man i går afton sade mig, det han tyckte, att jag icke såg ut att wara en smul äldre, än för tjugu år sedan. Det kunde naturligtwis ej wara så, men hwad betyder det, godt, så länge han tycker det!"

Låt bli att förebrå din man, hwilka hans fel än må wara! Det kan icke göra något godt, men wäl mycket ondt. Om någon skada uppstår, erinra honom ej, att det war hans eget fel, och att han har sig sjelf att skylla! Försök hellre uppmuntra honom och deltaga i hans behimmer!

"Det kan ej hjälpas nu", yttrade wänligt en öm hustru under dylika omständigheter. "Det kan ej hjälpas nu, och allt hwad wi nu kunna göra, är att försöka få det till det bästa. Wi skola wara wisare en annan gång, min man."

Desja få ord trängde till mannens hjerta, efter hwad han sedan sade, och gjorde mera intryck, än de häftigaste förebräelser möjligen kunnat göra.

Män kunna ledas, men de wilja ej drifwas. Många män hafwa genom Guds wälsignelse wunnits medelst den arbetsamma, kärleksfulla hustruns ihärdiga ansträngningar. Men många flera hafwa, ty wärr! gått förlorade i följd af ofunnighet, lätja och oduglighet hos den qwinna, som de hade walt för att bli deras hjälp, men som endast blef dem ett hinder och en stötesten på deras lifs stig.

Wi berättar följande händelse, på det att någon ung och oerfaren hustru icke må anse det wara för sent att godtgöra det förslutna.

Den man, om hwilken wi ämna skrifa, war en swår drinkare. Liksom så många andra hade han från början drifwits till krogen; och hans arma, olyckliga hustrus enda tanke gick ut derpå, huru hon skulle återwinna honom. Hon hade försökt allt för att göra hans hem så trefligt, som deras knappa omständigheter kunde tillåta; men han tycktes icke märka någon skilnad, utan fortgick på sitt gamla wanliga sätt. Just som hon höll på att förtwisla, rådde henne en kristen vän att börja bedja; och hon gjorde det mera brinnande än någonsin förut.

Redan nästa dag kom swaret. Hennes man nödgades af någon tillfällighet att gå hem tidigare än wanligt. Förunderligt nog war han nyfker. Nu war det den unga hustruns gyllene tillfälle, och wi kunna wara säkra, att hon war angelägen om att draga nytta deraf, sedan hela den tid, hon wäntat honom, hade tillbragts under bön.

"På wißt sätt, min flicka", sade han, då de sutto tillsammans wid den flammande, wänliga brasan, "synes det wara som under fordnatider i aften."

"Guru lyckliga wi woro då, min gubbe!"

"Lifsom två unga björnar med alla våra beswärligheter framför oss."

"Men wi hade icke behöft hafwa några beswärligheter, om jag blott wetat göra hemmet behagligt för dig."

"Och om jag icke börjat dricka, min flicka."

"Det war helt och hållet mitt fel, Johan."

"Nej, jag hade icke bordt gifva mig med dig. Du hade måhända passat bättre åt någon annan. Du war icke lämplig för en fattig man."

"Jag kunde icke hafwa älskat någon annan hälften så mycket, Johan", war det ömma swaret. "Men jag har lärt mig göra många saker sedan dess."

"Kan du tillreda en sådan soppa, som vår grannhustru?" frågade hennes man med ett gladt blixtrande i sitt öga, sådant som hon icke sett på många, många dagar. "Det kommer ofta min mun att wattnas, då jag går förbi hennes dörr."

"Jag kunde, om jag hade ämnen dertill", svarade hans hustru beslutsamt.

"Jag will hänga, om jag ej i morgon af ton går hem med mera af min förtjenst och låter dig göra ett försök, min flicka."

"Jag önskade, att du gjorde det, Sohan."

Wi behöfwa endast tillägga, att den unga hustrun försökte och lyckades. Och hon icke blott lyckades att tillreda god soppa utan äfwen göra sitt hem lyckligt och hålla sin man från krogen.

Gud förbjude, att wi skulle wara hårda mot de hustrur och mödrar, hwilka dessa blad särskildt tillämnas. Hvad wi wilja, är att hjälpa dem hjälpa sig sjelfwa och att framför allt annat söka Guds hjälp. Det är vår fulla öfwerthygelse, att hustrun på sitt sätt arbetar lika strängt, som mannen på sitt; och det wärsta är, att hennes arbete aldrig tyckes bli fulländadt. Dertill måste hon förrätta det i ett litet, trångt rum, under det barnen trängas omkring henne, och kauske äfwen kinket och gråtandet ljuder i hennes

öron dag och natt, lemnande henne ingen ro och hwila.

Det skulle wara en lindring att låta barnen gå ut och leka, men är hon en förståndig moder, will hon icke riskera, att de skola få höra onda ord och lära sig dåliga wanor, och de äro för unga att gå i skolan. Kanske något af dem är sjukt och har små sjukdomsnycker, såsom äfwen små barn brukar hafwa wid dylika tillfällen, och hon har inga medel att tillfredsställa dem; eller barnen äro måhända hungriga, och det fins ej tillräcklig föda; eller kanske de frysa i sina tunna kläder och utnötta skor, medan mycket litet fins att elda med. Hon will spara litet bränsle för att hafwa en wänlig eld, då hennes man kommer hem, liksom hon äfwen spart köttbiten, och sjelf nöjt sig med litet soppa till middag.

Det är ej underligt, om den arma modren har hufwudvärk — och äfwen hjertlidande. Det hade kanske warit bättre med hufwudet, om hon hade tänkt på att öppna fönstret för några ögonblick och släppt in frisk luft i det trånga rummet. Och wi äro öfwerthygade, att hjertat befunnit sig bättre, om hon öppnat det för Gud och bedt honom om hjelp och styrka i Jesu Kristi namn.

Om de fattiga hafwa stora swårigheter —

wi weta, att de hafwa det — så hafwa de äfwen en stor Frälsare. Käre wän, har du icke ännu pröfwat hans kärlek, kan du icke säga, huru stor, huru ljuf den är. Lofwad ware Gud, att wi icke hafwa en öfwersteprest, som ej röres af våra swagheter, utan en, som war i allt frestad, liksom wi, dock utan synd. Låtom oss därför modigt framträda inför nådastolen, att wi må erhålla nåd och finna hjälp i hwarje nödens stund.

Någon kunde fråga: "Huru skola dessa arma, upptagna qvinnor hafwa tid att bedja?" Det är mera underligt, huru de kunna bära allt, de hafwa att fördraga, utan bön — utan Guds hjälp. Kunna de hafwa tid att tala, hafwa de äfwen tid att bedja. Det är blott att tala med Skaparen i stället för creaturet — att tala som älskade och förjande barn med "vår Fader, som är i himmelen."

Det är skönt, att tänka på de löften, som så hastigt följa på bönerna — de "himmelsta telegrammerna", såsom de hafwa kallats, hwilka oafbrutet löpa till och från mellan Gud och människan i Kristi namn.

"Herre, hjälp mig!"

"Herren är din hjälpare. En säker tillslykt i nödens tid.

Öfvergif mig icke, Herre!"

"Jag skall aldrig lemna dig eller öfvergifwa dig."

"Min börda är större, än jag kan bära."

"Kasta din börda på Herren, och han skall understödja dig!"

"Var mig syndare nådig!"

"Jesu Kristi blod renar af alla synder."

"Herre, jag är swag!"

"Min kraft fullkomnas i swaghet."

"Jag är trött."

"Kom till mig, och jag skall gifwa dig hwila!"

Kära wänner, dessa swar äro icke våra, utan Guds, Guds ord, och blott få af de många ljufwa och wälsignade löften, som alla äro ja och amen i Jesu Kristi namn för dem, som tro.

Wi hörde en gång om en arm, illa behandlad warelse, en drinkares hustru med fyra små barn, hwilken gick tidigt opp en morgon, innan barnen waknat, gick bort och dränkte sig, lemnande dessa små hjälplösa barn allena i denna werld, hwilken hon, deras moder, funnit för mödosam för sig. Hon hade på förhand ontalat för en granne, att hon ej längre kunde hårda ut. Gud förbjude, att wi skulle döma henne. Han allena wet allt, hon hade att lida, innan hon drefs till detta sista, förtwißlade steg. Hon

torde ej heller hafwa haft sina sinnens fulla bruk. Det är knappt troligt, då hon kunde gå bort och öfvergifwa dessa arma, små barn. Om hon war wid sina sinnen, undra wi, om hon någon gång bedt om kraft att härda ut. Wi kunna wara säkra, att Herren då hjälpt henne, emedan bibeln säger öf, "att Gud är trofast, som ej skall låta eder frestas öfwer förmågan: utan will göra en ände på frestelsen, så att I kunnen bära den."

Arma, uttröttade hustrur och mödrar, uppgifvens ej — förtwislen icke! I hafwen försökt alla medel, sägen I öf, I hafwen uttänkt alla möjliga sätt till hjälp och kunnen ej finna någon. Men hafwen I skadat upp? Hafwen I bedt Gud hjälpa eder?

Han, som gifwit öf mörka dagar, har äfwen gifwit öf en lyfta för våra fötter. "Ditt ord", säger psalmisten, "är våra fötters lyfta och ett ljus på alla våra vägar." Om wi ej wilja begagna Guds lyfta — om wi ej läsa våra biblar — är det icke underligt, om wi wackla och falla. Jugenting annat än fridens evangelium kan komma våra fötter att ofskadade gå öfwer de ojemna platserna i denna mödosamma werld. Och det är, emedan Herren wiste, huru ojemnt och mödosamt det ofta skulle

bli för hans folk, som han mer än hundra gånger beder dem i sitt heliga ord att "icke frukta."

Man har mycket sant sagt, att den ena hälften af werlden icke wet, hwad den andra har att uthärda. Men Jesus wet, Jesus förbarmar sig — "i alla våra sorger deltagar han under medlidande." Jesus älskar — "derpå märka wi Guds kärlek, att han gaf sitt lif för oss." Jesus förlåter — "om någon syndar, hafwa wi en försvarare när Fadren, Jesus Kristus den rättfärdig är." Jesus dog — "den rättfärdige för de orättfärdige, på det han skulle föra oss till Gud."

En liten tid — endast en liten tid — och lifwets dag är slut. Intet mer suckande och gråtande skall då wara; ingen hunger och törst; ej mera någon sjukdom och möda. Alla tårar skola för ewigt borttorfas, och de arma hemmen utbytas mot de "många boningarne", dit vår Frälsare, Kristus, gått förut att bereda rum åt alla, som älska honom och hafwa honom till sin tröst.

Men någon arm, kristen qwinna torde utropa: "Ja, det är, som Ni säger, mycket skönt och underbart! Men ni ser, att min gamle man och jag hafwa delat detta samma hem tillsammans under alla dessa år, och det

förefaller mig som om dessa himmelska boningar icke skulle blifwa som ett hem utan honom. Jag wet, det är skrifwet i bibeln, att "ingen drinkare skall ärfwa Guds rike", men jag skulle så gerna wilja hafwa honom med mig."

Arma, älskande hustru! Wet du icke, att äfwen Jesus will hafwa honom dit? Han will ej, att någon går förlorad, utan att hwar och en omvänder sig och lefwer. Försök att hålla din man från den synd, som håller honom fången! Bed för honom! Haf fördrag och tålmod, då han faller! Försök att winna honom för Kristus, som kan frälsa alla, som komma till Gud genom honom.

Såsom moder har hustrun ett mycket måttfullt arbete. Hon upptager det med en känsla, af hwad det i verkligheten will säga, att uppföda barn i tuft och Herrans förmaning. Huru ofta finner hon ej sin börda tyngre, än att hon kan bära den; och huru skönt är det icke då, att få gå till Frälsaren med bön om hjälp. Hon må lägga sin börda wid hans fötter och i hans närvaro finna en kraft, som kan uppehålla henne och gifwa henne mildhet, hopp, mod och wisshet under de mörkaste stunder. Huru ljust för ett nedtyngdt modersshjerta är ej medvetandet af en sådan wän, som bistår och delta-

ger i alla swårigheter! Om mödrarne wille of-
tare gå till Kristus och mera tillitsfullt förtrösta
på honom, skulle deras bördor warda lättare,
och de skulle finna ro till sina själar. Jesus är
barnens wän, och till honom måste modren gå
för att få bistånd och nåd att kunna uppföda
dem i tuft och Herrens förmaning.

Guds ord bör omsorgsfullt bibringas de
små, så widt de kunna fatta det; det bör wara
rättesnöret för deras uppfosstran, det bör rätta
deras fel, upplysa och leda deras sinnen och det
skall uträtta wida mera i att undertrycka deras
onda böjelse, än hårda ord, hwilka endast skola
frammana wrede. Detta uppfosstrande af barn
med bibeln till rättesnöre skall fordra tid, tåla-
mod och bön.

Många gånger om dagen höres ropet
"mamma, mamma", än från den ene och än från
den andre. För att esterkomma ropet måste mo-
dren wända sig än hit och än dit, än till en och än
till en annan och utfråga deras önsfningar. Den ene
har råkat i någon swårighet och måste hafwa
modrens wisa hufwud för att blifwa fri från
sitt bekymmer. En annan är så förtjust af sina
lefsaker, att han will wisa mamma, emedan han
wet att hon skall finna samma behag deraf. Ett
ord af gillande kan åstadkomma glädje för den
lilles hjerta under flere timmar. Många strålar
af ljus och glädje kan modren utgjuta bland
sina dyrbara små. Huru nära kan hon ej för-
ena dem wid sitt hjerta; ja, så att hennes blotta
närwaro skall för dem blifwa den mest solbe-

lysta plats i werlden. Men ofta tages modrens uppmärksamhet och tålmod i anspråk af dessa talrika, små pröfningar, som knapt synes wärda hörsamhet. Modren bör akta sig att i öfweri- ning slå sina barn, ty det skall åstadkomma myc- ken möda och swårighet för henne. Hon måste noga hålla fast wid sjelfbeherkning, eljest skola otåliga ord lätt undfalla henne. Hon kan ofta förgå sig, men en tyst bön till hennes barmher- tige Återlösare lugnar henne. Hon kan nu tala med lugn röst, men det har kostat henne en an- strängning att undertrycka hårda ord och kuswa wreden, som, om de utbrutit, skulle hafwa för- derfwat hennes inslytande, hwilket sedan med möda återwinnes.

Barnens uppfattning är qwick, och de skilja tålmodiga, kärleksfulla ord från den otåliga, li- delsefulla befallningen, som förtorkar kärlekens och tillgifwenhetens dagg i barnens hjertan. Den sant kristliga modren skall icke drifwa sina barn ifrån sig genom wresighet och brist på kärlek. Såsom föräldrarne önska, att Gud handlar med dem, skola de handla med barnen. Wåra barn äro de yngre medlemmarne af Herrens familj, och anförtrorda att wisligt ledas, att de må bilda kristliga karakterer och göras stieliga att gagna andra i detta lifwet och njuta af det kommande.

Modren bör sträfwa att göra hemmet lyck- ligt för sina barn. Ett gladt ansigte och kär- leksfulla ord skola förljuswa det fattigaste hem och bli lifsom en trollkraft, hwilken skall afhålla

fadren och barnen från många frestelser, hwilka locka dem från hemmets kärlek till krogen eller andra förströelser, som kunna föra dem bort från enkelhet och sedlighet.

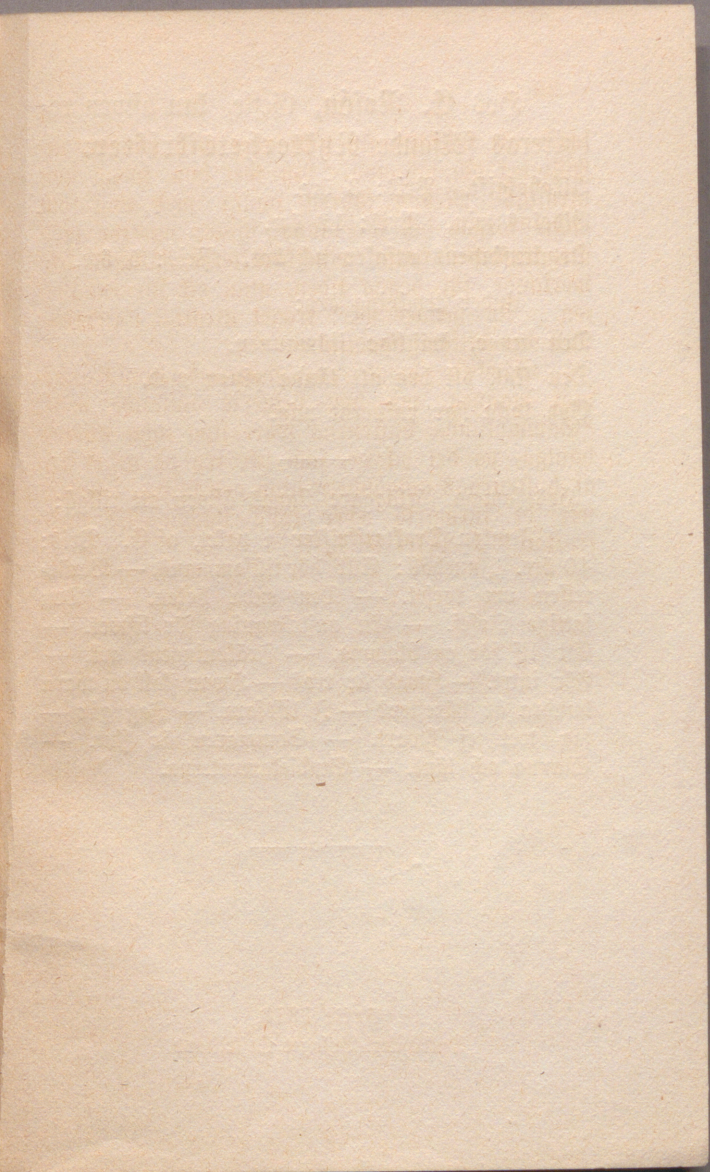
Men bestyret att göra hemmet lyckligt tillhör icke blott hustrun. Äfwen mannen har en betydlig del att uträtta i detta affeende. Honom tillhör det att med wänliga ord uppmuntra modrens ansträngningar rörande barnen. Men der icke detta är händelsen, bör modren desto fastare och innerligare hålla sig till den store barnawännen, som sagt: "Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke!" Han känner de bördor, som tynga på hwarje moders hjerta. Och han är willig att hjälpa och är dertill den mäktigaste hjälparen. Ehuru han uppfarit till himmelen, är han när oss alla dagar, deltagar i allt och sänder hjälp och kraft från höjden, då han derom blir anlitad.

Modren får ej ringa uppskatta sina pligter och sin möda med affeende å barnen. Wäl är det sant, att hon dag efter dag, wecka in och wecka ut får gå och syßla i samma spår utan några mera märkliga följder, i jemförelse med hwad hon ser mannen uträtta. Men kunde slöjan dragas bort och fader och moder se dagens werk, liksom Gud ser det; om de kunde se, huru hans allseende öga jemför den enes werk med den andres, skulle de förwånas öfwer den himmelska uppenbarelsen. Fadren skulle då betrakta sina uträttningar på ett mera anspråksfullt sätt, och modren skulle få nytt mod och

kraft att fullfölja sin skyldighet med wisshet, ut-
hållighet och tålmod. Nu wet hon, hwad hon
uträttat. Medan fadren syflar med ting som
måste förgås och förswinna, syflar modren med
att utveckla själar och karakterer, sålunda icke
werkande för denna tiden, utan ock för ewighe-
ten. Är hennes werk troget uträttat i Herren,
skall det blifwa odödligt.

Särskildt hwad rör hustruns uppförande
mot mannen, må hon behjerta följande ord:
"Sammalunda hustrurna ware sina män under-
dåniga, på det ock de, som icke tro på ordet må
af hustrurnas umgängelse utan ord blifwa wunne,
när de förmärka eder kyssa umgängelse med
fruktan." 1 Petri 3: 1, 2.

Hos **G. Rosén**, Gefle, kan äfwen re-
quireras följande Nykterhetskrifter:

Alkoholgift. Pris: 3 öre.

Bibelns win. Pris: 12 öre.

Dryckenskapens orsaker och bot. Pris: 5 öre.

Under tryckning äro:

Den unge, kristlige sjömannen.

Den skall bli bra att tända pipan med.

God lycka har ruinerat mig.

Hos samma förläggare finnas äfwen att tillgå:

Femton **Draktatskrifter** i paket, af **G.** Pris:
40 öre. Innehåll: Allt hör tillsammans. — Berät-
telser om korset. — Den enda boken. — Den
fattige Josef. — En ansträngning för lifvet. —
Ett lif för en blomma. — Frälsningens ark. —
För intet. — Hwad är tro? — Hwar skall du wara
hundra år härefter? — I lifsfara. — Jag går —
jag wet ej hwart. — Sommaren är slut. —
Stanna och tänk. — Studiefamraterna.

Gefle 1878.

Boktryckeri-Bolaget Gestrifland.